

A keresztény ember számára ellenben a szenvedésnek értelme van: boldogságának oka pontosan abban áll, hogy képes azt érdemkévé alakítani. Ennek megvalósításához mindenképp Krisztus országában való rendíthetetlen hit szükségeltetik, a mélységes hit ugyanis valódi boldogság forrása, és mint ilyen, rendkívül értékes és ritka adomány.

„Szomorkodtok majd, de szomorúságotok örömmé változik” (Jn 16,20). Jézus e szavakkal hív meg bennünket, hogy vegyünk részt a Húsvét misztériumában, és éljük át azt, a maga tökéletességében. Olyan misztérium ez, amelynek során a keresztdozatban részt vevő ember szenvedéséből és szomorúságából az Istenben való, új életre ébredés öröme születik meg.

A keresztdozat másik oldala ugyanis a Feltámadás.

A boldogság hirdetője

Jézus Krisztus legfőbb üzenete nem más, mint az öröm és boldogság hirdetése. Az Evangélium maga az „örömhír”, hirdetni az Evangéliumot pedig annyit tesz, mint átadni másoknak azt az örömet, amellyel Isten megajándékozta az emberiséget.

A Jézus által hirdetett öröm nem csupán valamiféle „túlvilági boldogság”, hanem olyan boldogság ígérete, amely már az e világi életben megvalósulhat. Így lehetséges az is, hogy VI. Pál pápa örömmel, Krisztusban való ujjongásra szólít fel mindenkit egy olyan világban, amely telis-tele van társadalmi és politikai konfliktusokkal, és szilárdan állítja, hogy minél több szenvedés és baj sújtja az emberiséget, annál nagyobb szükség van az isteni örömhírré. „Korunk emberének pontosan a szenvedés szívében kell felismernie az örömhírt, a krisztusi boldogságot” – hirdeti.

A technika fejlődésével az emberi társadalom képessé vált arra, hogy az örömeiket megsokszorozza. Ennek ellenére azt tapasztalhatjuk, hogy a búskomorság és a szomorúság sajnos rengeteg ember életét keseríti meg, és az emberek által létrehozott „mesterséges paradicsomok” boldogsága nem képes életünkből elűzni azt. Az elkeseredés legfőbb ellenszerei, más szóval az életünkbe reménységet és fényt hozó dolgok a következők: mindenképp embertársaink köteles szeretete, hiszen e nélkül nem is beszélhetnénk emberi boldogságról. Ezután, elengedhetetlenül szükséges, hogy az ember sok-sok türelemmel tanulja meg elsajátítani annak képességét, hogy felismerje és kiélvezze azt az ezerféle apró örömet, amelyet a teremtő Isten életünk során utunkba helyez. A keresztény embernek, ezen felül, képesnek kell lenni arra is, hogy ezeket az apró örömeiket még tisztább örömforrássá változtassa, és semmiképpen sem szabad azokat eleve elvetniük, vagy lebecsülniük. A keresztény boldogság olyan embert tételez fel, aki képes értékelni az úgynevezett „természetes” örömeiket. Számos alkalommal ugyanis Krisztus pontosan ezekre építve beszél nekünk Isten Országának boldogságáról.

Ez a súlyos probléma azonban mindenképp lelki jellegű: hiszen maga az emberi lélek az, amelyik sokszor nem tudja elviselni az élet szenvedéseit és fájdalmát, olyannyira megtörik súlyuk alatt, hogy nem képes meglátni többé az élet igaz értelmét. Az ember először megpróbálta megfosztani minden szentségtől a teremtett világot, most az emberiség maga is nélkülözni látszik a szentséget. Az ember elvágta azt az életető köteléket, amely Istenhez fűzte őt. Istent úgy képzelel el, mint egy elvont, haszontalan létezőt: és Isten csendje, anélkül, hogy ennek tudatában lenne, mégis nyomasztóan hat rá. A hideg és a sötétség elsősorban azoknak a szívében lakozik, akik

valóban megtapasztalták már a szomorúságot. Ha pedig az ember ismét megpróbál közelebb kerülni Istenhez, és megpróbál elszakadni a bűntől, akkor valóban képes lesz megtalálni és megélni a lelki boldogságot. Erre a fajta boldogságra „a test és a vér” (Mt 16,17) valóban képtelen. Az isteni kinyilatkoztatás azonban képes megnyitni számunkra a boldogság e perspektíváját, és az isteni kegyelem képessé tehet bennünket arra, hogy életünk és gondolkodásunk szükséges átalakítását véghez vigyük. Ezért is hív meg minket a Szentatya, hogy járuljunk újra a „keresztény boldogság forrásához”, vegyünk részt mindannyian a Gondviselő Isten tervében, nyissuk meg fülünket, és halljuk meg az „Ő szeretetének örömhírét”.

A Krisztus által beteljesített és az emberiségnek elhozott örömhírből senki nincs kirekesztve, hiszen a mi „emberi örömeinket” földi élete során maga Krisztus is megtapasztalta. Ő is ismerte, nagyra becsülte, és dicsérte a „mindennapi, apró örömeiket”, csodálta az ég madarait és a mező liliomait, osztozott a magvetők és az aratók örömeiben, ismerte a rejtett kincsekre bukkanók örömeit csakúgy, mint a lakomára hivatalosak, vagy menyegzőre készülők vidámságát. És Jézus számára ezek az örömeik olyan értékesek, hogy azokat a túlvilági örömeik földi lenyomataként állítja elének.

Jézus Krisztus boldogsága mindenekfelett abban áll, ha Isten Igéje befogadásra talál és beteljesül életünkben: az ördögtől megszállott ember megszabadul, a házasságtörő asszony és a vámszedő Zakeus megtér, a szegény özvegyasszony pedig az adakozó szeretet tanúságtevője lesz.

Jézus mindenben osztozott az emberek sorsában, „a bűnt kivéve” (Zsid 4,15): megtapasztalta az érzelmi örömeiket és a lelki örömeiket egyaránt, és Isten ajándékának tekintette azokat. Szünet nélkül hirdette a szegényeknek a Megváltás evangéliumát, a szomorkodóknak pedig a vigasztalást (Lk 4,18). Szent Lukács evangéliuma ékes példaképpel állítja elének az „örömhír-vivő” Jézust.

Az öröm a mi hitünk titka, a hit pedig a boldogság misztériuma. Aki részt akar venni Krisztus misztériumában, annak boldognak kell lennie: ne szomorkodjatok, és ne legyetek aggodalmas szívűek, mondja az Úr.

Néha bizony gyónás utáni elégtételül is szabhatnánk: „légy vidám”, tanuskodj az örömhírről! Hiszen ahogyan a közmondás is tartja: „a szomorú szent rossz szent”. Mivel pedig rossz szent nem létezik, nem létezik szomorú szent sem, minden szent szükségképpen boldog, még akkor is, amikor magára veszi a Megváltó Krisztus kínjait.

Jézus az új élet örömhírét hozta el nekünk. Már az első keresztények megértették, hogy Krisztus nem csupán elhozta nekünk az örömhírt, hanem ő maga volt az. A kereszténység nem csupán egy üzenet, amelyet elmondunk, másoknak továbbadunk, hanem egy személy, egy esemény, amely látható, megtapasztalható: hiszen „az Ige testté lett, és közöttünk lakozik.”

A boldogság mindenkié

A „keresztény boldogság ragyogó horizontjáról” szólván VI. Pál pápa emlékeztet minket arra, hogy az Atya felhívása, miszerint vegyünk részt mindannyian a „Bárány menyegzőjének örök boldogságában”, általános érvényű, minden emberre kiterjedő meghívás, hiszen Isten népe nem csupán valamely elvont értelemben vett közösség.

Az evangéliumi boldogságot világunkban legtisztább értelemben a gyermekek jelentik meg, hiszen, amint Jézus is mondja, aki be akar lépni az Isten országába, annak hozzájuk kell hasonlónvá válnia. A keresztény boldogságra való felhívásban a pápa ezért teljes szívvel a fiatalok generációihoz fordul, és ennek oka nem valamiféle érzélgős szentimentalizmus. Már csak azért sem, mert a fiatalság, mint tudjuk, múlandó, így annak túlzott felmagasztalása hamar nosztalgikussá és neveltségessé válna.

Nem feledkezhetünk meg azon keresztény testvéreink mélyeséges és megalapozott aggodalmairól sem, akik a családi életben, a szakmai előmenetel és a társadalmi szerepvállalás terén egyaránt teljes mértékű felelősségvállalásra töreksenek. Különösképpen ingatag, számos tekintetben instabil világunkban ugyanis a rájuk neheződő terhek és feladatok súlya gyakran lehetetlenné teszi számukra, hogy megízleljék a már említett apró, mindennapi örömeiket. Ezek az örömeik azonban tagadhatatlanul léteznek, és a Szentlélek kész segíteni mindannyiunknak, hogy felfedezzük, megszenteljük és egymással megosszuk azokat.

E „mindennapi örömeikön” kívül, amelyeknek már a felismerése is maga a csoda, létezik egy másfajta, mélyebbről táplálkozó, magasabb öröm is: ebben elsősorban a szenvedők és az életük befejezése előtt álló embertársaink részesülhetnek. „Isten öröme” kopogtat be hozzájuk a különféle testi és lelki szenvedéseken keresztül, és ez az öröm képes véghezvinni bennük a maga csodálatos átalakító munkáját.

Jézus közelről is láthatta és megtapasztalhatta a saját korában élő emberek fáradozásait és szenvedéseit. Nem csupán megértéssel és rokonszenvvel viseltetett nehéz sorsuk iránt, hanem arra is kész volt, hogy átvállalja szenvedéseiket: „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, és akik terhet hordoztok – én megkönnyítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és megtaláljátok lelketek nyugalomát.” (Mt 11,28) Ez a Megváltó válasza mindenfajta emberi szenvedésre.

Számtalan különféle dolog lehet számunkra nehéz vagy kellemetlen kötelezettség. Ám minden ember, minden körülmények között menedéket találhat Krisztusnál. Ő ugyanis folyamatosan azon munkálkodik, hogy minden körülmények között visszahozza életünkbe az elveszettnek hitt örömet. Nem illetheti őt semmiféle vád vagy panasz az emberiség részéről. Még ha sokat vár is el azoktól, akik csatlakoznak hozzá, az ő igája mindig könnyű.

Először hagyta el Olaszországot Pio atya szíve

Hívek sokasága zárandokolt Bostonban Pio atya szíverekléjéhez, hogy tiszteletét fejezze ki előtte. Ez az első eset, hogy a relikvia elhagyta Olaszországot. A bostoni katolikusok sokasága zárandokolt a szent szíve előtt tiszteletét tenni múlt héten. Az ereklyét a San Giovanni Rotondó-i Pio atya-szentély kapucinusai kísérték Bostonba. A bostoni érsekség egyik híve, Virginia Fierro 14 esztendő korában személyesen is találkozott Pio atyával, amikor Olaszországban élt családjával – idén szeptember 21-én végre alkalmat nyílt rá, hogy tiszteletét fejezze ki a szent ereklyéje előtt. „Beszéltünk is vele. Úgy láttuk őt, amint itt is látható: kitért karokkal” – mutatott Pio atya kicsit távolabb látható szobra felé. – „Nagyon sokan jöttek, de ő mindenkiel beszélgetett. Gyönyörű nap volt” – mesélt az asszony a bostoni érsekség munkatársának. Szeptember 21-től 23-ig vándorol a szent relikviája a bostoni érsekség területén, ahol több plébánián is kihelyezik tiszteletadásra. 2008-ban, Padre Pio halálának negyvenedik évfordulója alkalmából nyitották fel a sírt, hogy a zárandokok közvetlenül imádkozhassanak a szenthez, valamint hogy meggyőződjenek a holttest állapotáról. Két hónapon át készítették elő a holttestet a bemutatásra; jól konzervált állapotának köszönhetően döntöttek úgy, hogy a hívek megtekinthetik üvegekoporsójában. (Magyar Kurír)

„ Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/9.

Alessandro da Ripabottoni: PIO ATYA MONDÁSAIBÓL

A Kereszt boldogsága

Ti, keresztények, el sem tudjátok képzelni, mennyire elborzadna egy idegen bolygóról érkezett lény, vagy egy olyan ember, aki még soha életében egyetlen szót sem hallott vallásunkról, abban a pillanatban, amikor először pillantja meg a keresztalál és a vértanúság különböző fajtáinak számunkra megszokott, tragikusnál tragikusabb ábrázolásait. A legfantáziadúsabb képzelet sem kelhet versenyre a kegyetlenség és irtózat megjelenítésének azon magas fokával, amellyel a keresztény vallásban, illetve a templomok falán, a könyvek illusztrációin találkozhatunk. Ez a sok kegyetlenkedés azonban még nem minden. A túlvilág ugyanis még borzalmasabbnak tűnik fel az avatatlan szemlélő számára. Ha valaki felkészületlenül, minden előzetes ismeret nélkül lépne be például a Sixtus-kápolnába, bizonyára teljesen letaglózna az ott megjelenített borzalmak mélysége.

És akkor még nem is beszéltünk Isten Fiának élettörténetéről, aki Palesztina egyik nyomorúságos barlangjában jött a világra, születése pillanatától üldözték, élete során nem egy alkalommal tapasztalt meg halálos szomorúságot, pofonokkal illették, lekötötték, megostorozták, végül pedig keresztre feszítették.

A kérdés tehát az, hogy mindezzel együtt vajon hogyan lehetne a keresztényeket meggyőzni arról, hogy valóban érezzenek, és a világ számára hirdessenek egy olyan belső örömet, amelynek minden jel szerint nincsenek birtokában?

Talán nehezen érthető, hogyan is lehetnénk képesek örömről beszélni egy olyan templomban, amely tele van keresztekkel, és válogatott kínszenvedések képeivel. Mindezek ellenére azonban úgy tűnik, hogy a krisztusi vallás útja az egyetlen igaz út, minden külső és belső borzalom ellenére, amellyel szembesülnünk kell általa.

A keresztény embernek különleges oka van a boldogságra. Csak a pogányok élete nélkülöz minden reménységet, mivel ők csupán áztatják magukat, ha valóban azt hiszik, hogy felszínes „harsány” vidámságukkal távol tarthatják maguktól a földi élet szenvedéseit.